

Con suối mùa Xuân

Võ Hồng

Thế là tôi đã mất Mỹ Khuê. Thật dễ dàng như khi tôi được nàng. Tình yêu đến và đi không có báo trước, không giống như những chuyến máy bay chở hành khách có ghi rõ nhật kỳ, ghi giờ hạ cánh và cất cánh. Chúng tôi bắt đầu yêu nhau một cách tình cờ. Hôm đó nàng bế cháu nhỏ con của người anh, đứng trước cổng. Thấy tôi, nàng hỏi:

- Anh Tịnh này, anh xem có dễ thương không?

Tôi nhìn nàng, nhìn đứa cháu. Nàng mặc chiếc áo dài mới màu xanh thêu hoa. Có đánh tí hồng nơi má. Nên tôi hỏi lại:

- Cô định hỏi ai dễ thương?

Nàng đỏ mặt không nói. Tôi yêu nàng lúc đó.

Tôi nuôi tình yêu không phải chỉ bằng đôi mắt nhìn và bằng vòng tay ôm. Tôi còn yêu bằng những sự tình nghịch dí dỏm như vừa rồi. Tâm hồn tôi không chịu được sự bằng phẳng. Tôi sợ những con đường tráng nhựa chạy thẳng tắp, rộng rãi và có nhiều bóng mát ở trên đầu. Ở bên dưới là hai lề đường song song chạy theo nhau không dám trái ý. Thật là chán nản. Tôi ưa sự đột ngột, bất ngờ. Như một con suối nhỏ chảy len giữa khe đá, trốn dưới một lùm cây rồi bất ngờ chảy vọt ra, hát róc rách bên một chòm hoa dại. Có tình yêu, tâm hồn tôi nhanh nhẹn vui tươi như con suối tình nghịch đó.

Tôi nhớ một ngày hè, Mỹ Khuê rủ tôi về trại của nàng chơi. Vườn rộng có nhiều cây mận, cây xoài, cây me. Qua một hồ sen, tôi lội xuống bẻ hai đóa sen trắng, trao cho nàng một, còn tôi cầm một. Chúng tôi đi kẻ trước người sau giữa con đường có nhiều bóng râm. Lúc bảy giờ chính phủ Ngô Đình Diệm đàn áp chùa chiền, một ủy ban Bảo vệ Phật giáo Thuận túy ra đòi thay thế cho Ủy ban Bảo vệ Phật giáo. Biết là Phật tử trung thành nên tôi nói đùa:

- Hai đứa mình cầm hoa sen đi thành hàng. Đúng là đại diện của Ủy ban Bảo vệ Phật giáo Thuận túy.

Nàng nghe câu nói bất ngờ, nhìn xuống bàn tay mình, nhìn sang tôi rồi phá lên cười một tràng dài.

Mỹ Khuê ơi, đâu phải xa cách vĩnh viễn, kỷ niệm ngày chúng ta đại diện cho Ủy ban Bảo vệ Phật giáo Thuận túy chắc em không thể nào quên được.

Chúng tôi ngồi xuống bờ mương nước nhỏ. Những bụi khoai môn, khoai sọ soi bóng dưới làn nước đục màu vàng. Những con bọ nhỏ chạy lướt trên mặt nước. Bầy cá con khờ dại bơi gần bờ, mắc cạn, vùng vẫy chạy tào tác như một lũ học trò mẫu giáo nghịch ngợm và nhút nhát. Mỹ Khuê hỏi tôi:

- Anh Tịnh, không bao giờ anh biết buồn phải không?

- Biết chứ, tôi vội đáp.

- Thế sao lúc nào Mỹ Khuê cũng thấy anh đùa?

- Bởi vì có Mỹ Khuê bên cạnh. Không có Mỹ Khuê anh buồn. Như trước đây và sợ rằng... sau này.

Mỹ Khuê đặt một ngón tay lên môi tôi:

- Đừng nói đại.

Tình yêu làm cho con chim thích hát, con bướm thích bay. Khi tôi nghe một con chim cất tiếng trên cành véo von là tôi đưa mắt tìm con chim bạn của nó hoặc đậu gần sát nó, hoặc đậu xa hơn một chút. Mỹ Khuê cũng thế. Tôi hay bắt chọt đứng sau lưng nàng nghe nàng hát nho nhỏ những câu:

*"To be alone with you
oh just, we two
oh my, my dreams come true
is to be alone with you."*

trong khi đôi tay sửa soạn lại tủ sách. Cũng có khi nàng trêu tôi nữa. Nàng kể chuyện hôm ngủ dậy trưa trặc cái cổ, đến phòng mạch bị ông thầy thuốc hỏi: "Cô đã lập gia đình chưa?". Nàng giận dữ bảo tôi:

- Ông thầy thuốc hỏi vô duyên hết sức. Người ta lập gia đình chưa thì có liên quan gì đến cái cổ trặc. Thật là bằm lăm một cây.

Tôi điềm tĩnh trả lời:

- Ông thầy muốn chữa mẹo đó. Tâm lý lắm.

- Nghĩa là thế nào?

- Nếu đã lập gia đình rồi thì trẹo cổ là chuyện thường. Không chữa cũng hết hoặc có chữa cũng không hết.

Nàng ngẫm nghĩ rồi cười, rồi sịu mặt nói:

- Em đau bệnh thật mà. Bao nhiêu người bạn ân cần đi mách thuốc và chạy đi mua thuốc cho em. Còn anh thì thản nhiên như không.

Giọng nàng trách thật tình và tôi thấy mình có lỗi. Tôi nói:

- Em thứ lỗi cho anh. Anh không quen làm những cử chỉ ân cần. Có lẽ tại hồi nhỏ anh phải sống cô đơn quá. Sống xa gia đình năm này sang năm khác làm một người học sinh nội trú. Cái gì cũng tự lo cho mình, sách vở, quần áo, ốm đau. anh giống như một thân cây phải tự vươn rễ ra tìm lấy chất phân chất đất cho phần mình.

- Nhưng tình yêu phải dạy anh khôn ngoan hơn.

- Anh đang bắt đầu.

Quả tình tình yêu đang dạy cho tôi không ngoan hơn. tôi gượng nhẹ với Mỹ Khuê hết sức. Tôi biết chọn những lời nói êm đềm và những cử chỉ dịu dàng. Tôi không còn giống một con sói trên rừng chỉ biết nương theo hoặc trốn tránh những luật lệ khắc khe của xã hội loài sói. Tôi không còn giống con gấu trên rừng sù sì những mặc cảm tự vệ, như con gấu có bộ lông lờm chờm khó thương. Tình yêu của Mỹ Khuê là cái lưỡi gấu mẹ liếm cho bộ lông gấu con trơn mượt, nằm rạp xuống, đẹp đẽ. Tôi hỏi Mỹ Khuê:

- Em có tin rằng khi lấy nhau em sẽ có hạnh phúc mà sống cạnh anh?

Nàng gật đầu:

- Miễn là anh yêu em.

- Yêu thì chắc chắn là có. Nhưng con gấu không nhảy Twist, không đi dạ hội miễn khóa sĩ quan và không đi picnic để chụp hình.

- Rồi em sẽ dạy anh lần. Đừng lo.

Tôi yên tâm và chỉ lo làm sao cho có thật nhiều tiền, có thật nhiều tiền. Ngoài giờ làm việc ở sở, tôi lãnh làm sổ kế toán cho mấy nhà buôn. Tôi lãnh làm đơn cho văn phòng luật sư. Tôi chạy áp phe mua nhà, bán xe hơi và mua xi măng giá chợ đen. Thành phố này đang bắt đầu làm đom. Đàn bà phải mặc váy chật và ngồi trước vô lăng nên xe hơi bán chạy. Người ta dỡ đòn tay nhà trệt để coi lên lầu. Giá đất cất nhà vọt lên cao. Thiếu thợ nề. Xi măng biến mất ở mấy hiệu bán đồ sắt. Tôi xông xáo trong cơn sốt làm ăn của thiên hạ, hết rông xe ngoài phố đến ngồi lì ở bàn. Tóc dài ra như một anh "Rolling stones" mà không có thì giờ đi cắt. Có chút ít thì giờ nghỉ thì nhằm vào lúc tiệm hớt tóc đông khách, cứ cho xe chạy rông đi khắp phố để tìm một cái ghế trống. Tuy bận rộn như vậy nhưng mỗi chiều chủ nhật tôi vẫn không quên dành một giờ đến thăm Mỹ Khuê. Sự mệt mỏi làm tôi mất sáng kiến trong câu chuyện trao đổi với nàng. Những hàng con số dài dằng dặc, dài liên miên bắt tận ở mấy cuốn sổ kế toán tôi vừa gạt một bên để đến gặp Mỹ Khuê, nó giống nhau một cách dễ sợ, như một bày kiến đen xếp hàng dài mà đi. Khi ngồi cộng sổ thì sau lưng dãy con số, hiện lên khuôn mặt của Mỹ Khuê, ban đầu còn mơ hồ, sau đậm dần rồi linh hoạt hẳn lên như nàng đang ngồi trước mặt tôi thật. Những con số nhảy múa. Tôi lẫn lộn trong bài tính cộng, bôi đi xóa lại nhiều lần. Địch thực tình yêu và kế toán xung khắc nhau như nước với lửa. Muốn làm tròn bốn phận đối với một bên thì phải hy sinh bên kia. Cho nên khi tôi dành dụm được tám mươi hai ngàn lẻ mấy trăm đồng để chuẩn bị đám cưới thì Mỹ Khuê đoạn tuyệt với tôi. Nàng không tuyên bố ra lời. Tình yêu và thù ghét có ngôn ngữ riêng của nó, không cần phải dùng đến tiếng nói thông thường hoặc mẫu tự La Mã. Ngày nào nàng nói "Em yêu anh" khi đỏ mặt đứng bế cháu. Hôm nay nàng nói "Giã từ anh" khi tôi đến thăm mà chỉ có mẹ ra tiếp. Mẹ nói:

- "Con Khuê nó vừa xuống nhà bạn nó ở dưới... Sinh Trung.

Mẹ phải chọn hơi lâu tên một địa điểm. Mẹ hỏi về tình hình phòng vệ dân sự ở cơ quan và tôi nói lan ra vụ chiến hạm Maddox bị tấn công ở vịnh Bắc Việt.

- Tình thế khẩn trương, chiến tranh có thể bùng nổ.

Mẹ nói:

- Nhưng tình hình đã yên ổn rồi cơ mà. Báo chí đã báo yên rồi.

Tôi trả lời:

- Báo chí chỉ thuật lại những việc đã xảy ra, sớm nhất là mười hai giờ sau. Khi người ta bắn nhau chí chết thì mình đi coi cải lương Út Bạch Lan và tính chuyện làm giàu. Khi người ta nghỉ bắn, đem chôn xác chết và làm lễ tuyên dương công trạng thì mình mới đọc báo biết tin và lo cuống cuống lên lật đật đi đòi nợ và lo mua gạo, mua than, mua trứng vịt muối.

Mẹ hỏi:

- Anh chuẩn bị mua thức ăn dự trữ chưa?

Tôi thưa rằng có mua muối, đậu phụng, mè, lạp xưởng và cá khô.

- Ủ! Mùa này là mùa cá khô. Rẻ lắm. ba chục đồng một chục con mà con nào con ấv to là to. Anh bảo

chị ở mua về vài ba chục đem xát muối rồi phơi đi.

- Vâng ạ.

Tôi để ý thấy mẹ không gọi thẳng tên tôi trong khi xưng hô mà chỉ nói bằng "anh".

Lần sau đến thăm thì chị Sâm ra tiếp:

- Con Khuê nó vừa đi phố gọi đầu.

Đàn bà có nhiều lý do để đi phố mà lịch sự nhất là đi gọi đầu. Chị Sâm nói chuyện về sinh viên hội thảo chính trị và xuống đường biểu tình. Chị nói về hoạt động của các hội đồng nhân dân cứu quốc ở Huế, Đà Nẵng, Qui Nhơn. chị nói kỳ hạn 24 tháng mười Thủ tướng Nguyễn Khánh giao quyền cho Chính phủ dân sự... Tôi nghe bằng một tai còn tai kia ngóng tiếng phanh xích lô và tiếng giày của Mỹ Khuê. Tôi nhìn chị Sâm bằng một con mắt còn con mắt kia thì chong ra công ngõ. Vẫn không thấy bóng Mỹ Khuê hiện về và tiếng giày quen thuộc của nàng. Chợt sau nhà có tiếng nói to của Annie (con em kế của Mỹ Khuê)

- Chị Khuê ơi, cái đĩa hát *Catch a falling star* của anh Phan cho chị mượn hôm trước chị đã trả chưa? Em tìm không thấy.

Có mấy tiếng suýt khe khẽ. Tôi nhìn đồng hồ rồi cáo từ chị Sâm.

Phan là sĩ quan Hải quân cùng đeo đuôi theo Mỹ Khuê như tôi. Có mấy lần chạm trán nhau tại nhà nàng. Phan đẹp trai, nhanh nhẹn. chân bước chuệnh choạng không thẳng, ban đầu tôi tưởng là do thói quen đi đứng ở dưới tàu bị sóng đánh chao qua nghiêng lại. Sau vài lần nói chuyện tay ba thì tôi biết là tôi đã lầm một cách ngây thơ. Phan khiêu vũ giỏi và đang dạy Mỹ Khuê nhảy Twist nên lúc nào anh cũng đi như trong sóng nhạc. Hải quân sống trên biển cả nhưng yên lành hơn trên đất liền. Bộ binh và không quân sống nguy hiểm hơn, những cô con gái bảo thể. Tôi kết luận: Thôi, mất Mỹ Khuê rồi. Hải quân chiến thắng mình rồi.

Hôm tôi đứng sấp hàng ở ty Bru điện để đổi giấy bạc năm trăm, tôi thấy Mỹ Khuê bước xuống xích lô xăm xăm đi vào. Mái tóc uốn cao, robe sac màu beige. Giày và ví tay đồng màu. Da trắng ngà môi hồng nhạt. Chết chưa! Khi thoát ra ngoài vòng tay của tôi, sao Mỹ Khuê lại đẹp thế? Sao lại quý thế? Đôi mắt đen mở to như lúc nào cũng nhìn thấy việc thiện. Đôi cánh tay trắng muốt mà tôi đã có lần cầm lên và Mỹ Khuê khoe:

- Tay em béo đấy anh nhi. Và , anh xem -nàng bẻ ngược mấy ngón tay ra đằng sau- ngón tay của em, lúc đi học đánh chuyen, chả đũa nào ăn qua nổi.

Tôi lợi dụng (lần này thì những con số kế toán khôn ngoan chạy tròn hết), cầm bàn tay đó, đặt lên môi hôn. Rồi nói:

- Bàn tay này sẽ thôi chơi đánh chuyen để mà lo săn sóc cho chồng, cho con.

Nàng rút tay, tát yêu vào má tôi. Than ôi! Đó là lần khôn ngoan đầu tiên và cũng là lần cuối cùng của tôi.

Hôm nay thì tôi chỉ đứng đàng xa mà nhìn nàng, lẫn lộn giữa đám đông khiêm tốn đang lăm le tay cầm năm bảy tờ giấy năm trăm, mắt chong nhìn vào người nhân viên đổi bạc, mừng rỡ và lo lắng một cách dễ dãi đến độ đáng ghét. Mỹ Khuê bước vào. Nhiều con mắt ngừng lên, dán vào nàng. Vài người thanh niên kiểm soát lại khay áo, hoặc đưa tay nắm lại nút ca vát. Ông cảnh sát sửa lại chiếc mũ lưỡi trai. Nàng chuẩn bị một nụ cười hơi người nhân viên đổi bạc quav nhìn lên nhưng ông này bị chìm dưới

nhieu cánh tay cầm tiền chia tới. Nàng tiêu khiển bằng một vòng mắt đưa chậm chậm quanh phòng. Uy nghi, tự tin. Như Hitler ở Stadion, ở đại hội Nurenberg. Như Napoléon ngày 20 tháng Ba năm 1815. Mắt nàng chạm phải mắt tôi. Mặt nàng héo lại, nụ cười tắt, cái nhìn thu gập. Nàng đứng im một giây rồi đi ra cửa. Tôi nghe tiếng gọi xích lô và giọng nói thủy tinh:

- Đạp lên Kho Bạc.

Giã từ Mỹ Khuê! Những ngày tháng Mười năm nay là những ngày thuận lợi nhất cho tình yêu. Trời mưa liên miên đêm tiếp qua ngày. Cảnh vật lạnh buồn qua màn mưa trắng. Giọt mưa rào rào rơi đều trên mái ngói, tạt từng luồng lên lá cây, như vừa trải qua những cơn trở mình vật vã. sơi mưa đan nghiêng một chiều, không dứt không dừng. Cảnh vật quẩn quại mỗi mệ ở gần và phai mờ nhan sắc nơi xa. Người đi lại co ro lúng túng. Ai cũng vội vã mong cởi gấp chiếc áo mưa, tháo bỏ đôi giày sũng nước. Những ngày mưa như vậy thúc gấp người ta nhớ nhung người yêu. Một căn phòng khô ráo, âm áp. Mọi cửa đều đóng kín, màn cửa hạ xuống. Không có khách đến quấy rầy, không có người phát thư gõ cửa không nhằm lúc, không có anh thu tiền rác lù lù cái mũ trên đầu, không có tiếng rao bán bánh chung, chè bắp, lạnh lót đâm thủng vào câu chuyện, không có tiếng trẻ la lối ồn ào. Mà chỉ có người đàn ông sạch sẽ thơm tạt vì không có mồ hôi dâm dấp trên trán. Và người đàn bà da mặt tươi mát. Mùi nước hoa không nồng như trong ngày nắng. Tôi tha thiết nhớ Mỹ Khuê trong những ngày mưa và nhất là những đêm khi thức giấc nghe mưa rơi cô đơn ngoài trời. Nhưng Mỹ Khuê, nàng có một quả tim bằng cẩm thạch. Để đối với tôi. Chứ còn nhìn về phía Phan thì tôi chắc nàng đang mơ màng một ngày nào làm nội tướng ông Tư lệnh đập vỡ chai rượu vào sườn tàu để làm lễ hạ thủy một chiếc tàu mới. Mỹ Khuê có nhiều tham vọng. Thích được đăng ảnh trên báo và trả lời những câu phỏng vấn. Vĩnh biệt Mỹ Khuê.

Tôi chán nản, trả lui những cuốn sổ kế toán không cộng nữa. Đẹp bỏ mọi áp phe. Ngoài giờ đi làm, tôi ngồi hàng giờ ném ruột bánh mì cho bầy vịt của tôi. Mỗi lần thấy tôi ra hiên sau, chúng quàm quạp kêu âm lên chạy lại đòi ăn. Con đực có chòm lông chom chom trên đầu mà tôi gọi tên là "con Chờm". Con mái lông vàng sạch mượt thích nhảy vào thau nước tắm mà tôi gọi là con "Công Chúa". Con vịt đen nhỏ nòi hồi nhỏ đi trút phân xanh, tôi phải nuôi riêng cho uống Ganidan để chữa bệnh và sau này tôi gọi tên là "con Ganidan". Cùng với năm, sáu con tầm thường vô danh khác, chúng bao quanh tôi, hiếng mắt, ngẩng cổ, can đảm xông tới, nhút nhát đi lui. Tôi dứ mẫu bánh nơi tay và "con Chờm" sớt ruột cắn vào cổ, vào đầu mấy cô bạn len lỏi đứng cạnh nó để chăm chăm lãnh phần cho riêng mình. Tôi nói thầm: Mỹ Khuê ơi, anh yêu em không giống như con vịt đực này đâu. Anh không nịnh đàn bà được như con gà trống, nhưng nhất định là anh không ích kỷ như con vịt đực.

Tôi la cà ở các Bar, thuộc tên hàng tá chiêu đãi viên: những Mai ly, Thu Nguyệt, Kim Chi, Kim Cúc. Tôi dờ mọi thủ đoạn dối trá làm bộ chung tình để nghe các nàng kể lể tâm sự, làm ra bộ si mê để các nàng ghéch mặt kiêu hãnh, làm bộ chán đời sắp tự tử để nghe các nàng khuyên răn, dạy dỗ theo giọng Cái lương. Chán trò chơi ấy, tôi đi về miền quê Phú Ân, Đại Điền nghe chim hát và nhìn cây cỏ nở hoa. Cái gì tôi cũng lưu ý nghe và để mắt nhìn. Tiếng chó sủa, tiếng trẻ khóc, con tàu chạy hối hả. Tôi nhớ Giono có nói về "sự say mê những cái vô ích". Ừ, phải công nhận rằng khi mình làm những cái vô ích, mình thấy tâm hồn thoải mái lạ. Từ trước đến nay và nhất là trong thời gian tôi yêu Mỹ Khuê, tôi đã chỉ chăm chăm làm những việc vô ích. Những việc có ích đó, cuối cùng, chẳng những đã biến thành vô ích mà còn có hại nữa. Rõ ràng là tôi đã mất Mỹ Khuê.

Ngày lễ Quốc Khánh năm nay trời mưa, không đi chơi xa được nên tha hồ cho tôi "say mê những cái vô ích". Tôi nằm trong giường đọc "Anh hùng Xạ điêu" để hồi hộp vui chơi với chú Quách Tĩnh và cô bé Hoàng Dung, can đảm lặn xả vào mọi hiểm nguy vì biết chắc là ông Kim Dung không dám để cho mình chết. Thật chỉ có trong tiểu thuyết mới có một người sung sướng như anh chàng Quách Tĩnh này. Không muốn học võ nghệ mà các danh sư lại tìm đến tận tâm truyền thụ võ nghệ, không chạy theo tình yêu mà tình yêu cứ bám riết theo mình. Xấu trai, chậm chạp, ít thông minh, anh chỉ nhờ tính tình đôn hậu mà thành người có hạnh phúc. Cô bé Hoàng Dung thì đẹp, kiến thức rộng, quyền biến, nhiều lúc tinh quái độc ác. Nhưng mà chung tình. Họ bỏ tấc cho nhau một cách hoàn hảo. Tôi theo dõi mỗi tình lý

tương ấy và đôi lúc tưởng tượng rằng chính tôi và Mỹ Khuê đã thay Quách Tĩnh-Hoàng Dung ngồi trên lưng con Tiêu hồng mã đi lục lọi khắp cả miền Giang Nam tìm tung tích của Hồng Bắc Cối. Tôi thấy tôi cũng xấu trai, chậm chạp, và Mỹ Khuê cũng đẹp, cũng thông minh quyền biến. Chỉ tiếc là Mỹ Khuê không chung tình nên trong cuộc phiêu lưu chỉ có mình tôi thui thủi một thân. Cha chả! Buổi chiều chủ nhật thật là buồn lạ. Tôi cứ nhớ giờ này tôi ngồi ở xa lông nhà Mỹ Khuê, ngồi vào cái ghế nhất định mà tôi đã chọn một lần và sau đó tôi nhất định không chịu di dịch. Bởi vì ngồi ở đó mắt tôi được nhìn khuôn mặt của Mỹ Khuê tràn đầy ánh sáng từ cửa sổ lớn hắt vào, đồng thời tôi còn được nhìn chậu hoa lan tím nở hoa suốt bốn mùa đặt ở góc phòng. Mỹ Khuê bao giờ cũng bắt tôi đợi năm phút trước khi nàng từ phòng riêng bước ra. Màu da trắng mát và đôi mắt đầy đặn nhờ một giấc ngủ trưa yên tĩnh. Mùi nước hoa thơm ngọt khiến trông nàng ngon như một cái bánh. Đó là ý nghĩ cộc cằn mà tôi đã lỡ có. Giờ này thì chắc chắn là Phan đang ngồi vào cái ghế của tôi và Mỹ Khuê lại cứ ngon như một cái bánh. Tôi nổi giận với Giono. Ham mê được cái vô ích là bởi vì ông đã có vợ, đã có nhà, có cây táo đầy quả trong vườn, có nhiều ly tách trong buffet. Tôi chưa có gì hết. Mới bắt đầu đã hỏng.

Tôi ngồi dậy lấy xe đi phố cho quên bớt sự bức mình. Vòm trời thấp. Gió chuyển thành lạnh. Vài bộ complet màu tối đi trịnh trọng. Những dáng đàn bà trông béo hơn những ngày trước đây. Sự nghiêm trang của thời tiết làm họ chậm chậm đếm bước. Mùa Đông đang đến, uy nghi trầm mặc như một vị quốc trưởng đạo đức và có tuổi. Tôi phải gặp nhiều người quen. Thật khó mà chào thân ái mọi người khi họ đi cả bọn. Gió lạnh lạnh ở vai. Tôi qua hiệu Chà, nhìn dãy áo len. Hôm nào lại phải đi mua cái áo len mới. Suốt đời chỉ toàn mặc áo len mua ở hiệu, chả có bàn tay nào đan cho mình. Giá Mỹ Khuê đợi hết mùa Đông hãy đoạn tuyệt cùng tôi thì ít nhất tôi cũng được mặc một cái áo len do bàn tay nàng đan. Phải mặc áo len dệt bày bán ngoài tiệm, thật là nỗi buồn của người đàn ông. Ở mỗi một mắc chỉ nơi chiếc áo của người yêu đan tặng, ta tưởng như còn thấy dấu vết của đôi mắt nàng nhìn, hơi thở ấm của nàng còn lưu luyến trong đó. Lạnh lẽo là mùa của nhớ nhung, của kỷ niệm, của sự trân trọng thâm hậu. Hôm qua thấy Viết và Huy mặc áo len mới tôi hỏi:

- Hai anh mà cũng mặc áo len mua sao?

Viết cười:

- Chứ anh bảo không mua thì đào ra đâu áo mà mặc?

- Đẹp trai như hai anh...

Huy hiểu ý tôi:

- Thời bây giờ con gái không chịu khó ngồi đan áo tặng người yêu. Áo của họ, họ còn phải ra hiệu mua.

Viết tiếp:

- Vả lại, có được tặng, mình cũng áy náy không dám nhận nữa.

- Chớ áy náy làm chi. Người đàn ông thời nay thường mặc đến cái áo len thứ tư thứ năm mới lấy vợ.

Tôi nghĩ vẫn vợ về chiếc áo len, vừa cho xe chạy xuống biển. Biển là người bạn cô đơn, của mọi người, thường trực và dễ tính. Ai nói gì biển cũng nghe, không phản đối. Trên đường Phan Bội Châu, Độc Lập, mỗi người đi đều có mục đích của họ. Tôi không nằm đúng vào mục đích của ai hết, nên tôi cảm thấy mình cô đơn và dư ra giữa đám người đông đảo.

Nước biển vàng đục. Lác đác có những bè rơm rác từ nguồn theo về, trôi phiêu lưu. Bầu trời ủ dột. Gần bờ, những con sóng đứng dựng lên, uốn cong đầu rồi đổ nhào xuống âm âm, toé nước tung bọt rào rào. Thật là vừa mạnh dạn vừa ngu si. Để làm gì? Y như một thằng điên. Gào to lên. nhào đầu đầu

xuống tự tử... nhưng có ai thèm để ý. Ở trên đường Yersin, người ta cứ thản nhiên sung sướng, tán tỉnh nhau, mời mọc nhau và người ta ngồi vào bàn ăn mỉm cười với bóng hình người yêu của họ lẫn lộn giữa những đĩa bát. Mặc kệ cho biển lồng lộn nhào lăn, gào thét. Cũng như hiện giờ Mỹ Khuê đang tiếp Phan ở phòng khách, cửa kính hạ xuống để che gió, âm nhạc rơi từng giọt nhẹ từ chiếc Hi Fi đặt ở góc phòng. Trong khi tôi ngồi độc thoại ở bãi biển màu xám này. Vắng người đi dạo. Một đoàn học sinh nội trú chạy nhảy vừa phải dưới sự trông chừng của hai sư huynh mặc áo dài đen. Một người đàn ông run lẩy bẩy từ mặt biển chạy thẳng lên bờ, chụp khăn lau rồi rít và lật đặt mặc quần áo. Chắc trong cuộc sống người này tham lam lắm. Không chịu bỏ sót một buổi tắm công cộng miễn phí. Từng nhóm năm ba binh sĩ mặc quân phục đi đi lại lại ở gần mép nước. Có mấy thiếu nữ ngồi ở trụ đá dưới tàn dừa nhìn ra bể. Mỹ Khuê có nghĩ rằng hiện giờ tôi ở đây không? Chắc là không. Hai người đang thủ thỉ cho nhau nghe những chuyện êm đềm.

Sương xuống mù mù, xóa nhòa đường nét của những hải đảo ngoài khơi xa. Mái tôn xám của dãy nhà dân chài nơi xóm Cồn chạy dài theo bãi cát, nằm sát mặt đất. Không thấy ánh đèn. Nhưng chắc chắn là có tình yêu trong những ngôi nhà sơ sài đó. Tình yêu không cần nệm mousse, khăn trải giường có vẽ hoa và một chồng sách dưới chao đèn.

Có tiếng chân đi loạt xoạt sau lưng tôi. Trong ví chỉ có nhiều nhất là một trăm bạc nên tôi không cần quay lại. Tiếng chân đến sát gần. Một người ngồi xuống chụp vào vai tôi.

- Anh ngồi làm gì ở đây?

Tôi giật mình quay lại.

- Annie!

Annie mỉm cười ngồi sà lại gần tôi.

- Em đến đây làm gì vào giờ này? Biển vắng và trời sắp tối.

- Anh làm như anh là thanh tra cảnh sát. Em đi xem biển nổi loạn. Cũng như anh vậy.

Tôi phì cười:

- Sao biết là "cũng như anh vậy"?

Annie mặc váy ngắn, áo len dài tay màu đỏ. Giày escarpin trắng. Tôi hỏi:

- Anh tưởng em đi Đà Lạt rồi. Ngày nào mới tựu trường?

- Mai mới có chuyến bay. Còn tựu trường thì cũng một ngày như ở trường Việt.

- Chị Mỹ Khuê ở nhà làm gì?

- *Peuh!* -Annie nhún vai- nghe nhạc, nhai kẹo, chải tóc, gặt dừa ở...

- Anh bảo là giờ này cơ. Có anh Phan đến chơi đảng nhà phải không?

- Có nhiên là có. Tại anh lật đặt ngắt lời em. Em chưa kể hết mà. Chị Khuê đang gặt dừa ở thì anh Phan đến.

Tôi ngồi thừ nhìn ra con đường chân trời. Ngạc nhiên không biết lần thứ mấy rằng tại sao mà nó khéo

thẳng như vậy. Annie lay vai tôi:

- Anh nhai kẹo này. Em biết anh thất tình phải không?

Tôi bỏ kẹo vào miệng:

- Nói nhảm. Anh hỏi chơi vậy thôi. À, Annie này, thế chủ nhật nào anh Phan cũng đến phải không?

- Nhiều hơn thế nữa. Có cả những chiều thứ năm, thứ tư, thứ sáu... *enfin*... những ngày trong tuần.

- Thế anh Phan đến chơi mỗi lần vậy có lâu không?

- Tùy theo. Hai giờ. Một giờ. Mười lăm phút. Ái chà, anh hỏi vẫn vợ, Annie không trả lời nữa đâu. Nói chuyện khác vui hơn.

- Chuyện gì bây giờ? -tôi ngượng nghịu hỏi lại.

Tóc Annie bay phát phơ theo gió tạt vào mặt tôi. Mùi nước hoa ngọt ngọt -à, mùi hoa violet, tôi sực nhớ ra rồi,- tỏa từ mái tóc, từ áo len.

Đôi mắt sáng. Cái mũi huếch lên một chút.

- Anh đã đọc *Lolita* chưa?

- Rồi.

- Anh còn thích truyện đó không?

Tôi gật đầu:

- Truyện hay. À, mấy hôm nay anh Phan có đưa đĩa hát đến cho chị Mỹ Lhuê mượn không?

- Có. Anh kể cho em nghe truyện *Lolita* đi.

- Dài quá. Vả lại truyện không đúng đắn.

- Kể nó. Truyện bắt đầu như thế nào?

Tôi gãi cằm, ngần ngừ một lát:

- Bắt đầu thì thật hay. Như là tiếng kêu thỏn thức của một tâm sự: *Lolita*, ánh sáng của đời tôi, lửa của ... chà chà khó nói quá: "*feu de mes reins*..."

- Em hiểu rồi, anh khỏi cần phải dịch. Anh nói tiếp đi.

- Tội lỗi của tôi, linh hồn của tôi. *Lolita*: đầu lưỡi nhảy ba cái nhẹ vào vòm khẩu cái, va chạm ba lần vào răng, Lo. Li. Ta.

- Anh kể nữa đi.

- Buổi sáng nàng là Lo. Lo ngán ngủ. Một thước bốn tám.

- Đố anh, em cao bằng Lolita chưa?

- Chắc còn thua.

- Bậy, em cao hơn. Tình yêu giữa Lolita và Humbert anh có cho là tội lỗi không?

Tôi ngạc nhiên quay nhìn thẳng Annie.

- Sao em biết?

Annie cười:

- Vì em đã đọc hết quyển Lolita rồi.

- Đó không phải là quyển truyện dành cho em.

- Người lớn đều có ý tốt ngăn ngừa như vậy. Người lớn kiểm duyệt phim ảnh và ghi rõ: "Cấm dưới 18 tuổi". Nhưng những buổi chiếu phim có khẩu hiệu cấm kỵ như thế thì khán giả đa số lại dưới tuổi 18. Lỗi đó chắc không phải do ở trẻ con. Như em. Nhưng mà thôi, em nói lạc đề. Em muốn hỏi anh điều này nhé.

- Gì?

- Humbert so với anh, ai lớn tuổi hơn?

- Cố nhiên là Humbert... lớn tuổi hơn anh nhiều.

Annie gật đầu.

- Anh trẻ hơn Humbert... Còn em thì lớn hơn Lolita... Annie ngừng lại không nói tiếp. Tôi mở to mắt nhìn Annie, ngạc nhiên vì câu hỏi vừa rồi.

- Đó là tiểu thuyết... Tôi chậm rãi nói.

Nhưng Annie không nghe tôi. Nàng đăm đăm nhìn ra chân trời xa. Sương đã xuống núi. Vài ánh đèn thuyền câu chói sáng. Dây đèn nê ông chạy dài theo đại lộ Duy Tân, chạy vòng theo bãi biển xuống mãi đến xóm Chặt. Tôi lay vai Annie:

- Annie về đi. Tối rồi. Mẹ và chị Mỹ Khuê đang đợi ở nhà.

- Anh có khinh Lolita không?

- Anh chưa nghĩ đến điều đó.

- Còn em thì em không trách Humbert. Ngồi trong ngục thất chờ ngày ra tòa đại hình để bị xử tử hoặc lãnh án khổ sai, người đàn ông đau khổ đó viết lại câu chuyện tình của mình và mong rằng nó sẽ in ra khi hai nhân vật chính đều đã chết. Ông ta có lương tâm.

- Ừ.

- Anh cũng là người có lương tâm.

- Có thể...

- Chị Khuê em không thích người đàn ông có lương tâm. Chị bảo: Họ chậm chạp và nhiều khi vô ích.

Tôi ngậm ngùi:

- Cũng có lẽ đúng.

Annie chợt cười rồi bẹo má tôi:

- Trông bộ anh ngớ ngẩn, đúng là anh chàng thất tình. Sao ngày xưa anh vui vẻ nhanh nhẹn thế? À, đó anh biết tại sao em gặp anh ở đây?

Tôi lắc đầu:

- Chịu.

- Em lại đăng nhà tìm anh.

- ...?

- ... Thành nhỏ ở bảo anh vừa đi xong. Em biết thế nào anh cũng lò mò ra biển. Thất tình mà. Quả nhiên thấy xe anh gác ở bờ đường.

Tôi gật đầu:

- Thấy bói đoán giỏi. Em lại tìm anh có việc gì?

- Để già từ anh ngày mai đi Đà Lạt. Em biết anh không xuống nhà nữa, từ ngày anh thôi với chị Khuê. Tình yêu là thế đó. Anh có giận lây em không?

- Không.

- Vậy thì bắt tay em đi.

Tôi siết chặt tay Annie. Bàn tay mềm và ấm. Annie giữ tay tôi lại và không bỏ ra. Ngón tay trở và ngáo tay giữa của nàng vuốt nhẹ trên lưng bàn tay tôi, gây một cảm giác êm êm rộn rộn.

- Anh nhớ viết thư cho em nghe. Ngay tối nay. Sáng mai anh bỏ thư ở nhà dây thép và sáng thứ Hai thì em đọc được thư anh ở tại trường.

- Sao vội vàng thế? Từ bây giờ đến tối thì có chuyện gì đâu mà viết?

- Sao lại không? anh cứ ngồi lại bàn thì sẽ biết nên viết gì. Thôi bây giờ em về.

Nàng bỏ tay tôi ra rồi bấu vào vai tôi đứng dậy. Tôi đứng dậy theo.

- Anh không chúc em điều gì sao?

- Có chứ, -tôi vội nói. Chúc em đi đường bình an, học giỏi.

- Cảm ơn anh. Còn em chúc anh sức khỏe, vui vẻ. Nhé? *Mon péché... mon âme.*

Nàng nói xong, thoãn thoắt đi. Ánh đèn đường chiếu nghiêng xuống mái tóc tỏa sáng. Váy ngắn. Áo len dài tay màu đỏ. Nàng bước lên một chiếc xích lô đậu gần đó, quay lại giơ tay vẫy tôi. Tôi cũng giơ tay vẫy theo. Chiếc xe vun vút chạy, mất hút sau dãy phi lao thấp.

Hai tiếng cuối cùng Annie nói cho ai? Tội lỗi của tôi. Linh hồn của tôi. Thật khó mà phân biệt nàng muốn ám chỉ tôi hay chỉ nhắc lại lời của Humbert. Tôi đứng lặng, ngẩn ngơ, ngờ vực, thậm chí không tin rằng điều vừa xảy ra là có thật. Tôi đưa bàn tay lên mũi: rõ ràng là mùi nước hoa violet từ bàn tay Annie chuyển sang. Annie, cô em bé nhỏ đang ở tuổi nhai kẹo sô cô la, ngậm đầu bút chì để nghĩ làm con toán và vỗ tay xem phim "*Ba người ngư lâm pháo thủ*". Annie! Đôi mắt sáng long lanh như hai giọt nước treo ở đuôi lá na lá mạn được nhìn qua ánh sáng của khung cửa sổ. Đôi chân mảnh, nhảy thoãn thoắt như sơn dương. Annie! Nàng đột nhiên hiện đến chiều nay nhí nhánh, bất ngờ như một dòng suối nhỏ hát róc rách giữa một vùng hoa lá, nhưng cũng đủ làm xáo trộn hồn tôi. Rồi thoáng chốc nàng vụt bỏ đi, để tôi trầm ngâm đứng giữa bãi bê bết vắng này như con suối đã bỏ xa một vũng nước sâu nằm lặng yên trên bờ lau sậy, mang nặng trong lòng nó những lớp lá úa và những dải rong rêu ren chằng chịt.